

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια δὲκακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπιρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μὴ δακάρᾳ.

Δευτέρα Σεπτέμβριου
καὶ χλασμός Κυρίου.

Ποῦντος ἔξῃντα τέσσαρα καὶ μὲ διακόσ' ἀκόμη,
μὲ σκυῖρα καὶ μὲ χώματα ἐγέμισαν εἰ δρόμοι.

Ὁ Πρωθυπουργὸς λαλῶν
περὶ ἄθλων τοῦ πολλῶν.

Κρισίμους διερχόμενοι καὶ σοβρὰς ἡμέρας
καὶ ἀγαγόντες πάμπολλα ζητήματα εἰς πέρας,
φαγόντες αὐγοτάραχα τοῦ τόπου μας ἀπλήστως
καὶ ἄλλα περισσεύματα εὐρόντες ἀνελπίστως,
καὶ ὅμως ἀναδειξάντες 'στὴν ζάλην μας αὐτὴν
ἓνα Τσαγκάρη Τηνιακὸ Κυκλάδων βουλευτὴν.

Καταδιώξαντες γοργοὶ τοὺς νέους Δὸν-Κιχώτους,
τῆς Ἀντιπολιτεύσεως κτυπήσαντες τοὺς πρώτους,
κρημνίσαντες τὴν Πλάτανον, τὴν Δεύκη, τὴν Ἑλλάτην,
καταβελόντες μὲ τὸν Γκιὼν τὸν γαῦρον Στρατηλάτην,
κι' ἀφήσαντες τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην ἱκτροῦ
καὶ τὴν Ἀντιπολίτευσιν 'στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

Χρῆμα πολὺ σκορπίσαντες 'στοὺς τέσσαρας ἀνέμους,
μεγάλας νίκας ἄραντες εἰς τοὺς ψευτοπολέμους,
μυυρίσαντες μὲ τοὺς καπνοὺς τῶν οὐρανῶν τοὺς θύλους,
'στὴν ξένην ναυπηγήσαντες ἀξιωμαχοὺς στόλους,
κι' ἐκθάψαντες τὴν πίστιν μας ἀπὸ ζοφώδη τάφον
διὰ τῆς ἀνυψώσεως παντοίων χρεωγράφων.

Παντοῦ ἐπιτελέσαντες πυκνὰς συγκοινωνίας,
ἐφ' ᾧ εὐγνώμων πρὸς ἡμᾶς θὰ μένῃ πᾶς πολίτης,
περὶ πολλοῦ ποιούμενοι καὶ τῆς Μακεδονίας,
πολλὰ τοιλιπορδίσαντες 'στὸ ζήτημα τῆς Κρήτης,
καὶ μὲ τὰς δύο νότας μας τρομάξαντες Σατράπας
καὶ τοῦ Β.σμάρκ καὶ Σύλοβουρου τινάξαντες τὰς κάπας.

Εἰσπράξαντες ταχύτατα τὸν ἓνα κι' ἄλλον φόρον
διὰ προθύμου συνδρομῆς κυρίων Εἰσπρακτόρων,
οὐδ' ὀβολὸν ἀφήσαντες ἐντὸς ἰσχυῶν θηλάκων
καὶ στείλαντες πρὸς ἔρευναν διώκτας ὠκυπέτας,
καὶ προσωποκρατήσαντες διὰ χωροφυλάκων
τοῦ Δημοσίου μερικὸς δυστράπους ὀφειλέτας.

Τὰ πάντα ἐτοιμάσαντες διὰ τοὺς νέους γάμους,
λακτιζόντες τὰ χρήματα ὡς εὐτελεῖς κυάμους,
πληρώσαντες τοῦ Ἀνακτοῦ τὸ εὐτυχές ταξεῖδι,
εἰς τὸ Κτηματολόγιον θ' ἀσχοληθῶμεν ἤδη.
κι' ὁ Χάρτλ, κι' ὁ Μάρτλ, κι' ὁ Λώρ, κι' ὁ Λέρ, καὶ
[καθεμία λέρα
παρκαλεῖται τάχιστα νὰ ἔλθῃ ἐδῶ πέρα.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—Γιὰ τί θὰ 'πούμε σήμερα ;
Φ.—Γιὰ τίποτα, κενέφη.
Δὲν ἔχω διόλου ὄρεξι καὶ γιὰ κουδέντα κέφι.
Π.—Τί τρέχει ;
Φ.—Τρέχουν ἀμαξίαις κι' ἀπὸ ρυτίδος κάρρα
κι' ἐγὼ καὶ σύ, βρέ Περικλή, δὲν ἔχουμε δεκάρα.
Τοῦ Σεπτεμβρίου ἄρχισε ἡ ζάλη καὶ ἡ φούρια
κι' ὅλοι ἀλλάζουν τὰ παλῆα καὶ πᾶνε 'στὰ καινούρια,
ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τὰ κῶλα νὰ τινάξουν
καὶ μὴ γιὰ πάντα, Περικλή, 'στὸν τάφο νὰ κουρνιάζουν.
Π.—Φιλοσοφίας μ' ἄρχισες καὶ πάλι, μασκαρά.
Φ.—Τὸ ἔφερε, βρέ ἀδελφέ, τοῦ λόγου ἡ φούρια.
Π.—Δὲν κατεβάζει τίποτα τὸ ξεροκολοκύθι ;
Φ.—'Αλήθεια τὸ ἐξέχασα... τῶν ἐργατῶν τὰ πλῆθη
εἰς τὸ Λονδίνον ἔκαμαν μεγάλην ἀπεργίαν
καὶ τῶν κυρίων ἀλλάξαν Χριστὸν καὶ Παναγίαν.
Π.—Καὶ τί μὲ μέλει, βρέ, γι' αὐτό ;
Φ.—'Εάν τὸ ἐξετάσῃς,
θὰ ἴδῃς πῶς σχετίζεται μ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.
Π.—Τὸ ἐξετάζω, Φασουλῆ, ἀλλὰ καμμὶαν σχέσιν
δὲν κατορθώνω νὰ εὕρω μὲ τὴν παροῦσαν θέσιν.
Φ.—'Εάν, μωρέ, δὲν ἐργασθῶν τῶν ἐργατῶν αἱ χεῖρες
δὲν εἰσποροῦν ἐδῶ νάλλοι καὶ οἱ ὁδοστρωτήρες,
ποῦ πρὸ καιροῦ παρήγγειλε ὁ κύριος Φιλήμων,
ὁ Δῆμαρχος ὁ ἀτυχὴς καὶ μάλα πολυτλήμων,
κι' ὅταν αὐτοὶ δὲν ἔρχονται γιὰ τὴν κακὴ μας μοῖρα
ἀδύνατον νὰ στρώσωμεν τοὺς δρόμους καὶ τὰ σκῦρα,
κι' ὅταν τὰ σκῦρα δὲν στρωθοῦν, ἀγαπητέ μου βλάμη,
δὲν εἶναι καὶ παράξενον ν' ἀναβληθοῦν κι' οἱ γάμοι,
κι' ὅταν αὐτοὶ ἀναβληθοῦν θὰ κοπανᾷς ἀέρα
κι' ὁ Αὐτοκράτωρ βέβαια δὲν θάλλῃ ἐδῶ πέρα,
κι' ὅταν ἐκεῖνος δὲν ἔλθῃ 'στὸ 'Αστυμας, κοπρίτη,
δὲν θὰ δοῇ ὡς δωρεὰ 'στουὺς 'Ελληνας ἢ Κρήτη,
κι' ὅταν ἐκεῖνη δὲν δοῇ, τὸ μέλλον μας ἐτάφη,
καὶ θὰ βλαστήσουν ἀκανθαὶ 'στὰ κλασικὰ ἐδάφη,
κι' ὅταν βλαστήσουν ἀκανθαί, καθὼς καταλαμβάνεις,
κουράδια τότε δὲν θὰ τρῶς κι' ἐκ πείνης θ' ἀποθάνῃς.
Γιὰ ὅλ' αὐτὰ πρὸς οὐρανὸν ἀνύψωσον τὰς χεῖρας
καὶ παρακάλεϊ τὸν θεὸν γιὰ τοὺς ὁδοστρωτήρας,
διότι, ὅπως ἔννοεῖς, χωρὶς αὐτοῦ καὶ μόνον
οὐδὲν ἐστὶ τὸ δυνατόν καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.
Π.—Γιὰ τὸ Κτηματολόγιον ἀλήθεια τί γνωρίζεις ;
Φ.—Εἰς τὸ ἔζης τὸ κτήμα σου μονάχος θὰ δριζήσῃς,
θὰ ἔχῃς τίτλον κατοχῆς καὶ ἰδιοκτησίας
καὶ οὕτε θὰ παύῃς ποτὲ εἰς γαίης δημοσίας,
καὶ οὕτε μὲ τοὺς εὐσεβεῖς τὰς τάφρους θὰ πληρώνῃς
κι' οὐδὲ θὰ μπαγλαρώνῃς, οὐδὲ θὰ μπαγλαρώνῃς.
Π.—Δὲν σ' ἐννῶ, βρέ Φασουλῆ, καθόλου...

Φ.—

Τὲν κακό σου

ὅταν τὸ κτήμα ὁρισθῇ πῶς εἶναι ἰδικό σου,
ὁπότεν λείβουν οὕτω πῶς ἐκεῖνα τὰ χοτζέικα,
τὰ ὑποπτα τὰ ἔγγραφα καὶ τὰλλα καμπαίτια,
ὁπότεν τέλος ὁρισθῇ ὁ τίτλος καθενὸς
καὶ κάθε τόπος, Περικλή, δὲν εἶναι καὶ κοινός,
δὲν θὰ 'μπορῶ ἐλεύθερος 'στὸ κτήμα σου νὰ τρέξω
καὶ μὲ τὸ ἄστε ντοῦα οὐ νὰ σὲ πετάξω ἔξω.

Π.—Βρέ τί μου λές ;

Φ.—

Νὰ σὲ χαρῶ... θὰ εἶσαι νοικοκύρης
κι' οὐδὲ ποτὲ σου θὰ δαρῇς, οὐδὲ ποτὲ θὰ δειρῇς,
καὶ οὕτε 'στὸ χωράφι σου θὰ βόσκουν ξένοι τράγοι
καὶ ξένοι δορυκῆτορες καὶ εἰκοπεδοφάγοι,
καὶ οὕτ' ἐγὼ, ποῦ κάθε τι ἄστειον ἐκλαμβάνω,
θὰ ἔλθω τὴν ἀνάγκην μου 'στὴν μάνδρα σου νὰ κάνω
καὶ τὸ Κτηματολόγιον σεβόμενος τοῦ κράτους
θὰ τρέχω δι' ἀνάγκην μου 'στοῦ Χθρὸν τοῦς ἀποπάτου.
'Αλλ' οὕτε ἡ γαῖδοῦρα μου, ὁποῦ μὲ τὸ σαμάρι
ἀντὶ πεντήκοντα δραχμῶν τὴν 'πῆρα 'στὸ παζάρι,
οὐδὲ αὐτὴ 'στὸ κτήμα σου θὰ τρέχῃ νὰ γκαρίζῃ,
διότι σὲ ὡς κύριον κι' ἐκεῖνη θὰ γνωρίζῃ,
καὶ μόνον οὐ ὁ κύριος ἂν τῆς τὸ ἐπιτρέψῃς
θὰ ἔρχεται καμμιά φορὰ νὰ κάνῃ ἐπισκέψεις.
'Αλήθεια σὲ εἰδοποιῶ πῶς μέσα σ' ὅλα τ' ἄλλα
ποὺ εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ τῆς γαῖδοῦρας γάλα.

Π.—Τί ἔπαθες, βρέ μασκαρά, καὶ ἄλλ' ἂντ' ἄλλων ψάλλεις;
Φ.—Εἶναι τὸ μόνον κτήμα μου ὡς τώρα, μίον κάρω,
καὶ τίτλεον κυριότητος ἀπὸ τὸν Χάρτλ θὰ πάρω.

Π.—Λοιπόν ;

Φ.—

Καθὼς σοῦ ἔλεγα ὀλίγον ἀνωτέρω
ἐγὼ Κτηματολόγια ποσὼς δὲν ὑποφέρω,
καὶ ὅταν ἐμποδίζωμαι νὰ βόσκω ἐλευθέρως
εἰς στρέμματα δημόσια κι' εἰς ἕνα κι' ἄλλο μέρος
καὶ νὰ λιπαίνω γῆν ξηρὰν ἀλλοδαπῶν κτημάτων
αὐτὴ δὲν εἶναι, ἀδελφέ, κατάστασις πραγμάτων.
Τοιαῦτα δυστυχήματα ὀλέθρια ἐσχάτως
ἐπαπειλοῦν καταστροφὴν τελείαν εἰς τὸ κράτος,
καὶ τώρα μᾶς ἐπαπειλεῖ κοντὰ σὲ ὅλα τοῦτα
Φαληρικὸς συναικισμός τοῦ κοιλαρά τοῦ Σγούτα,
ποῦ 'στὸ Παρίσι ἔφυγε νὰ 'δῇ γιὰ τὴν κοιλίαν του
κι' ἐπῆρε τὰ βρεμμένα του καὶ πῆκε 'στὴ δουλειά του.
'Εν τούτοις ἂς ὑψώσωμεν πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας
καὶ μὴ λησμονεῖμεν παντελῶς καὶ τοὺς ὁδοστρωτήρας,
διότι ἂν δὲν μᾶς ἔλθουν, καθὼς σοῦ τὸ προείπα,
μέσα 'στοῦ Σούλη τὸ νερό θὰ κάνωμε μὴ τρύπα.
Π.—Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ τὴν ῥάχην σου νὰ στρώσῃς
καὶ ὅσοι δέκα ματσουκιάς προτοῦ μὲ ξεθεώσῃς.

Πρὸς Γουλιέλμον ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλῆ.

Γινέντιχερ χερ εἶναι Κάτσερ τῶν φίλων Γερμανῶν,
ὁ κατ' αὐτὰς τοὺς 'Ελληνας μεγάλως συγκινῶν,
πρὸ πάντων δὲ τὸν ἄρχοντα τοῦ Δήμου 'Αθηναίων,
ὅστις ὀργᾷ πρὸς πᾶν καλὸν καὶ ἀληθῶς γενναῖον,
τῆς κραταιᾶς πορφύρας Σας τὰ κράσπεδα φιλῶ,
ἰδιαίτερος δὲ κι' ἐγὼ 'στὸ 'Αστυ Σας καλῶ.

Πρὸς χάριν Σας εὐρίσκεται ἀνάστατος ἡ χώρα
καὶ πρὸ καιροῦ ἐπικρατεῖ πολὺς ἀναδρασμός,
καὶ χάρις 'στὸν Φιλήμον· δὲν ἔπαυσε ὡς τώρα
τῆς πρωτευσούσης τῆς κλεινῆς ὁ ἐξωραϊσμός.
Πιστεύω δέ, Παμβασίλειῦ, νὰ λάβετε τὸν κόπον
νὰ ἔλθετε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν δοξαζόμενον τόπον.

Ναί, Αὐτοκράτωρ μέγιστε, τῶν Χοεντζόλλερν γόνε,
οἱ 'Ελληνες ἐξύπνησαν καὶ ἄχυρα δὲν τρῶνε.
Τὸ πᾶν μεταρρυθμίζεται καὶ δὴ πυρετωδῶς,
ὁ Δῆμαρχος συμβούλια κι' ἐπιτροπὰς καλεῖ,
καὶ πᾶσα βελτινέται πλατεῖα καὶ ὁδός,
καὶ οἰκοὶ ἐτοιμόρροποι κρημνίζονται πολλοί.

Μεγάλους ἐξωραϊσμοὺς ἀκούω καθ' ἐκάστην
καὶ μὲ τὰς δύο χεῖράς μου εὐχαριστῶ τὸν Πλάστην,
διότι πάλιν ἡ κοίτης πατριωτῶν τσοῦτων
θὰ δειγῇ πῶς ἡ δόξα τῆς ἡρώτης δὲν ἔχασθη,
θὰ σὰς ἀλλάξῃ τὸν Χριστὸν μὲ τὸν πολὺν τῆς πλοῦτον
καὶ ὅλοι σας θὰ χάρηται ταῦτά με τὸ καλῶ.

Κι' ἂν μαστιζώμεθα δεινῶς ὑπὸ τῆς ἀπειρίας
ἀφιδας θὰ ὑψώσωμεν εἰς ὕψος τὰς πλατεῖας,
διὰ γραμμάτων δ' εἰς αὐτὰς μεγάλων καὶ χρυσῶν
τρισένδεκα ὀνόματα προνόμων θὰ γραφοῦν,
καί, ὅπερ σπουδαιότερον καὶ πάντων καὶ πασῶν,
μὲ κουραζάνι κόκκινο ἢ μάνδρας θὰ βερφοῦν.

Οὐχ ἥτιον ἐπελήφθημεν καὶ μέτρων δραστηρίων
ν' ἀπαλειφθοῦν καὶ οἱ σταυροὶ ἐκ τῶν οὐρητηρίων,
οὐ μὴν θὰ καταβῶμεν καὶ οὐ σμικρὰς φροντίδας
νὰ περιφράξωμεν καλῶς κι' ἐσθ' ὅτε μὲ κινῶν
καὶ πάντα τὰ κειμήλια τῶν παναρχίων
ἄπερ κοσμοῦν ἐνίοτε καὶ κόμπει ἀτολμάγρια !

Κι' ἐγὼ βωδὸς ἀκολουθῶν 'στὸ ἄρμα σας ὀπίσω
εἰς ταῦτα μὲ τὸν Δῆμαρχον θὰ σᾶς καθοδηγήσω,
καὶ τὴν ἀρχαίαν εὐκλείαν ἢ λύρα μου θὰ ψάλλῃ
καὶ πᾶσαν τῆς πατρίδας γῆς θὰ ἴδετε γωνίαν,
ἀνδρὲς βαρεῖά τις δομὴ τὴν ρινά σας προβάλλῃ
ἐγὼ ἀμέσως ὑπ' αὐτὴν θὰ χώνω ἀμμωνίαν.

Καὶ εἰς καιροῦς θ' ἀνέλθωμεν Ὀμηρικῶν ἀγώνων
καὶ θὰ ρεμβάσωμεν μαζί 'στοὺς τάφους τῶν προγόνων,
καὶ τότε θὰ θαυμάσωμεν τὰ πάλαι μεγαλείον,
τὸ καταπλήξαν τοὺς σοφοὺς τοσοῦτων βασιλείων,
κι' ἐγὼ πλανώμενος μὲ Σᾶς εἰς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα
ἴσως κοπρίσω ἑνδοκρὺς παρὰ τὸν Παρθενῶνα.

Οὐ μὴν ἐξωραΐζεται μὲ πυρετὸν πολὺν
κι' αὐτὸ τὸ εὐρητήριο τὸ παρὰ τὴν Βουλὴν.
Καὶ τοῦτο ἔχει ἀληθῶς μεγάλην ἱστορίαν,
ἐπ' ἀρχόντος Φιλήμονος μετὰ πομπῆς ἐτίθη,
ἐδέχθη δέ, Παρθασίλει, εἰς ἐποχὴν ἀγρίαν
ρίζοσπαστῶν καὶ ἀνταρτίων εὐρητιῶντα πλήθη.

Αὐτὸ ἐξέχει κι' ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Χέρν τοῦ ἀποπάτους,
διότι μὲ τὴν εὐκλείαν συνδέεται τοῦ Κράτους.
Εἰς τοῦτο τοὺς Φιλέλληνες πολλάκις ὠδηγῶ
καὶ ὅσους πρὸς τεκτονικῆς, περὶ τεκτονικῆς,
εἰς τοῦτο φέρω κἄποτε τὸ βῆμά μου κι' ἐγὼ
μετὰ σφοδρὰν συζήτησιν περὶ πολιτικῆς.

Ἄν δὲ καὶ Σεῖς 'στὴν θλιβεράν ἀνάγκην εὐρεθῆτε,
ὦ Καίσαρ κραταιότατε, νὰ τὸ ἐπισκεφθῆτε,
διότι μ' ὅλας τὰς τιμὰς τῆς χλαίνας τῆς χρυσοῦς
καὶ τὰ βαρέα στέμματα Καίσαρικῶν ἀστέρων
πολλὰς ἀνάγκης φυσικᾶς θὰ ἔχετε καὶ Σεῖς
κι' οὐδὲ στερεῖσθε τῶν νεφρῶν καὶ τῶν τυφλῶν ἐντέρων.

Ἄν λέγω εἰς τὴν θλιβεράν ἀνάγκην εὐρεθῆτε
καὶ Σεῖς, Μονάρχα ὄλθιε, νὰ τὸ ἐπισκεφθῆτε,
μὲ πᾶσαν προθυμίαν μου ἐγὼ ἀναλαμβάνω
εἰς τὸν σκηπτύχον Καίσαρα τὸν ὠδηγὸν νὰ κάνω,
κι' ἐκεῖ θὰ συζητήσωμεν περὶ τῶν Κρητικῶν
κι' ἀπλήστως θ' ἀναπνεύσωμεν ὀξὺ ἀλκαλικόν.

Ναί, Ἄετὲ δικέφαλε, τῶν Χρυστζόλλερν γόνε,
οἱ Ἕλληνες ἐξύπνησαν καὶ ἄχυρα δὲν τρῶνε.
Τὰ πάντα, θεῖα χάριτι, θὰ μεταρρυθμισθοῦν,
ἀλλὰ καὶ φῶς ἡλεκτρικὸν τὸ Ἄστρὸ θὰ φωτίσῃ,
καὶ οἱ τοῦ Χέρν ἀπόπατοι μ' αὐτὸ θὰ φωτισθοῦν
καὶ ὑπὸ χεῖμαρρον φωτὸς καθεῖς θ' ἀποπατήσῃ.

Ι.
Φ.

Θα. Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
καὶ οὔτε ἐν Νεάπολιν ἀπάγω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
καὶ οὔτε μὲ τοῦ ἑοῦτον Εὐδῆ, — δὴν 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ εὐδῆ,
κι' οὐδὲ θὰ μπαγλαρω.

ΙΙ. — Δὲν σ' ἐννέω, βρε Φασόλανοῦ — τοῦ ἵππεως τοῦ κλεινοῦ.

Γκνέντιχερ χέρ σὺντ Κάιζερ, τί σκῦρα καὶ τί ἄμμοι!
ἐπόπτης τοῦ καλλωπισμοῦ φυτρώνει πᾶς εἰδήμων,
καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς ρόδι θὰ τὰ κάμῃ
ἐκεῖνος ὁ φιλότιμος Μπουργγμάστερ Φιλήμων.
Καὶ τρίπατα καὶ πίδακες καὶ θυρεοὶ καὶ στύλοι
καὶ ἄλλοι ἐξωραῖοι πολλοὶ τε καὶ ποικίλοι.

Μόλις ἐδῶ πατήσετε 'στὸ κλασικόν μας χῶμα
καὶ Σεῖς, ὦ φίλε Κάιζερ, καθῶς καὶ οἱ λοιποὶ,
θὰ μείνετε σὰς βεδιῶ μὲ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα
καὶ ντονερδέτερ ἐκθαμβος καθέννας σας θὰ 'πῃ.
Καὶ θὰ ἴδῃς, Τρικέφαλε, μὲ θησαυροὺς μεγάλους
κι' ἐμᾶς τοὺς τόσο ἀφανεῖς καὶ τοὺς μονοκεφάλους.

Ἀλλὰ καὶ 'στὴν Ἀκρόπολιν τραπέζι θὰ στῶθῃ
κι' ὅλος τοῦ Δήμου ὁ παρὰς σ' αὐτὸ θὰ φαγωθῇ.
Εἰς τοῦτο θὰ μαγειρευθῇ κατὰ παντοίους τρόπους
κεδλήπυρις καὶ πορφύρις καὶ δρύσις κι' ἐρυθρόπους
καὶ κορυδὲς κι' ὑποθυμὲς καὶ φάττα καὶ κειρύλος
καὶ κολυμβίς καὶ ἀμπελίς καὶ κίττα καὶ σποργίλος.

Οὐ μὴν καὶ κόκκυξ θὰ ψηθῇ καὶ ἀτταγᾶς καὶ φήνη
καὶ νέρτος καὶ χαραδριὸς κι' ὀρνίθων λάλα σμήνη,
καὶ ὅσα 'στὸ αἰθέρα μας κρησφύγετον ζητοῦν
καὶ εἰς πυκνὰ φυλλώματα εὐκέλαδα πετοῦν
κι' εἰς θάμνους χύνουν χλοερὺς τὸν ἄγνωστον τῶν πόων
κι' ἐνόνουν λιγυρὰν ὄδῃν μὲ τᾶ ματὰ τῶν ὄνων.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα θὰ σφαγοῦν σὲ τοῦτο τὸ τσομποῦσι
ποῦ κι' ὁ φαγᾶς ὁ Λούκουλος σαστίζει νὰ τὰκούσῃ.
Μὰ καὶ τοῦ φρύρνου, Κάιζερ, θὰ ἔχωμεν γκιουβέτσι
καὶ ἀρκετὸ σπληνάντερο καθῶς καὶ κοκορέτσι.
Ὁ κύριος Μπουργγμάστερ δὲν φεῖδεται χρημάτων
χάριν τοσοῦτων Μοναρχῶν καὶ Μεγαλειοτάτων.

Αὐτά, Μυριοκέφαλε, πρὸς τὸ παρὲν θὰ γίνουσιν
κι' οἱ μονοκέφαλοι Ρωμηοὶ ἀπένταροι θὰ μέλουν.
Δὲν εἶναι πλῆξε γέλασε τοιοῦτον γεγονὸς,
ἐκ τῆς ἀφίξεως Ὑμῶν μέγιστα προσδοκώμεν,
καὶ τώρα, φίλε Κάιζερ, σὰς λέγω ταπεινῶς:
«Γκρύσεν σὶ μίρ ντι Κάιζερν σὺντ σάιν σὶ βιλκόμεν»

Εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, εἰς τὴ Βουλὴν καρσί,
λαμπρὸν χαρτοπωλεῖον τοῦ Κόκκοτα θὰ βρῆτε.
Τί ὠρεφρα παχνίδια! τί φτήνερα περισσή!...
πηγαίνει ἐκεῖ πέρα καὶ τότε θὰ ἴδῃτε.
Ἐνα χαρτοπωλεῖον εὐρίσκειται τοῦ Κόκκοτα —
κι' ἐκεῖ πολλὰ ὑπάρχουν περίεργα κι' ἄλλόκοτα.

μὲ χημεῖον μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μερὶλ οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμή.